

Locul slujbei divine

Noi avem și un loc în afara taberei, în afara oricărei religii omenești. Oricât de mulți ar fi copiii lui Dumnezeu care sunt în tabără, locul nostru însă nu este acolo, deoarece Domnul Isus nu a putut să rămână acolo, ci a murit în afara cetății. Acesta este locul, spune Cuvântul aici, care este valabil și pentru voi, dacă vreți să-L urmați pe Domnul Isus. Pe El Îl puteți găsi pe pământ numai într-un singur loc, și anume în afara „taberei”. Noi nici nu vrem un alt loc; nu pentru că acest loc este așa de atrăgător pentru carne (firea pământească) sau pentru că este așa de plăcut să te strângi laolaltă ca o grupă mică într-un oraș sau într-un sat, despărțit de cei mai mulți creștini. Gândul de a lăsa la o parte marea mulțime de creștini și să te strângi despărțit de ei, nu este în sine nicidecum ademenitor. Dar Domnul Isus a spus: Eu am suferit în afara serviciilor divine omenești, și dacă voi vreți să Mă găsiți pe pământ, atunci voi trebuie să fiți acolo. Nu există un alt loc.

Dar este un loc minunat, căci noi citim în Evrei 13,15, că acesta este locul unde noi aducem lui Dumnezeu o jertfă de laudă, aceasta este rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Când noi ne strângem aici duminică dimineața, în afara taberei, deoarece vrem să fim la Domnul Isus, deoarece El este în mijlocul nostru, atunci de fiecare dată aceasta creează o impresie adâncă asupra noastră. Atunci putem în fiecare duminică dimineața să simțim în mod deosebit apropierea Sa, prezența Sa, așa că venim la Dumnezeu profund impresionați cu jertfele noastre de laudă, cu »rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui«. Exact așa cum ucenicii în prima zi a săptămânii, în ziua învierii, erau de asemenea (simbolic) strânși »în afara taberei«, despărțiți de sistemul religiei iudaice, tot așa noi avem voie să ne strângem despărțiți de marea mulțime a simplilor mărturisitori. Acolo vine, în prima zi a săptămânii, Domnul Isus în mijlocul nostru, ne arată mâinile Sale și coasta Sa și spune: »Pace vouă!« De fiecare dată când venim împreună, ca să aducem adorare, El vine în mijlocul nostru și ne arată mâinile Sale și coasta Sa. De ce face El aceasta? Deoarece El știe, cât de uituci suntem noi. Pentru că El știe, cât de repede uităm cât a suferit El pe cruce, ce dureri mari a trebuit El să sufere, cum au fost străpunse mâinile Lui, cum a fost străpunsă coasta Lui, și din ea a curs sânge și apă. Da, pe cruce El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când Dumnezeu L-a făcut păcat, când Dumnezeu, spus cu foarte mare respect, în afara taberei L-a mistuit ca jertfă pentru păcat. Așa vine El în mijlocul nostru. Gândești tu, că astăzi este altfel decât a fost la ucenici: »Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul!«? Inimile lor au fost pline, până la revărsare, căci au zis: »Este Domnul!« Și ei au spus lui Toma, care nu a fost împreună cu ei: »Noi am văzut pe Domnul! El a fost în mijlocul nostru. Noi L-am văzut, ca pe Acela care a suferit și a murit!«

În acest scop ne roagă Domnul să ne strângem. În zilele noastre El nu este cu Trupul în mijlocul nostru, nu este vizibil ochilor noștri; dar așa cum El a arătat acolo mâinile și coasta Sa, tot așa El ne-a dat semnele pâinii și vinului. Dacă în creștinism în afară de aceste semne nu este nimic vizibil pentru ochii noștri, nimic în exterior, ci totul este spiritual, El a dat totuși aceste semne vizibile ale pâinii și vinului, ca să vină în întâmpinarea slăbiciunii noastre. Când privim pâinea și vinul, să ne aducem aminte de trupul Său, care a fost dat la moarte, și de sângele Său, care s-a vărsat. Noi trebuie să mâncăm din această pâine, spune 1 Corinteni 11, și prin aceasta vestim moartea Sa. Când pâinea și vinul stau *despărțite* pe masă, ne aducem aminte, că trupul și sângele Său au fost despărțite în moarte. El a fost mort.

El a venit odinioară la un om, care nu a fost cu doi sau trei, ci a fost singur pe insula Patmos, de asemenea »în ziua Domnului«, duminica. Acesta era Ioan în singurătatea lui. Domnul Isus a venit acolo la el. El S-a gândit la acest frate singuratic, care nu putea să ia parte la întrunirile credincioșilor, și îi spune: »Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.« Tot așa vine Domnul Isus la noi și spune: »am fost mort.« Și noi vedem semnele morții Sale și ne aducem aminte, că El a fost mort. Noi frângem pâinea și bem din pahar, și prin această acțiune simplă vestim, fără să spunem ceva altora, că moartea Lui a avut loc (1 Corinteni 11,26). Aceasta este o masă minunată de înmormântare! Aducerea aminte de un preaiubit al nostru, care este mort, în

mod normal nu este un prilej de bucurie. Dar noi ne gândim la Cineva, care *a fost* mort și care acum trăiește veșnic. El Însuși este viu în mijlocul nostru și ne arată mâinile Sale și coasta Sa. De aceea pentru noi nu este o amintire tristă de o moarte, căci știm, că El *a fost* mort și a înviat, și trăiește veșnic. De aceea din inimile noastre vin jertfe de laudă, și de aceea avem voie să aducem rodul buzelor noastre, noi, cei care mărturisim Numele Lui.

Aceasta o găsim și în 1 Petru 2,4: »La care venind, ca la o Piatră vie, într-adevăr lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.« Este același gând, ca și în Evrei 13. La cine venim noi? La Domnul Isus. Dar cine este El? El este o »Piatră vie« - acesta este un aspect. El este un fundament viu, Piatra din colțul clădirii lui Dumnezeu. Noi ne strângem în jurul unei Persoane vii. Dar aici se mai spune: »Într-adevăr, lepădată de oameni«. Petru scrie credincioșilor dintre Iudei, care trăiau în mijlocul concetățenilor lor dușmani. Concetățenii cunoșteau pe Domnul Isus numai ca pe Unul care a murit pe cruce. Ei înșiși L-au lepădat și înlăturat. Iudeii întorși la Dumnezeu trebuiau să trăiască în mijlocul unor astfel de oameni. Când apoi au ieșit afară la Domnul Isus, li s-a adus permanent aminte, că ei au ieșit afară la Cineva, care a fost lepădat de concetățenii lor. Pentru noi este tot așa. Noi ne strângem la Cineva, care a fost lepădat de lumea aceasta. Noi trăim exact în aceeași lume, ca și credincioșii de atunci, o lume, care este așa de rea, că a alungat afară pe Fiul lui Dumnezeu și L-a răstignit. Această lume nu s-a schimbat, este aceeași lume! Domnul Isus ne spune: »Ei vă vor urî și pe voi.« Dacă noi pe pământ ne strângem în jurul Lui, atunci trebuie să fie într-un loc, care este despărțit de lumea aceasta, despărțit de religiile omenești, despărțit de tot ce vine din carne (firea pământească), din această fire pământească rea, stricată, care a dus pe Domnul Isus la cruce.

Acesta este locul, care este descris aici, situat în afara a tot ce este de la oameni, căci El a fost lepădat de oameni și dus pe cruce; dar în același timp este locul, unde noi Îl vedem ca Cel viu, ca Acela, care a fost mort și care trăiește veșnic.

Preoți sfinți

Și aici vedem același rezultat, ca și în Evrei 13. Noi suntem o casă spirituală. Nu este așa, cum deseori spun mulți creștini, că noi ne strângem în Casa lui Dumnezeu, ca și cum această încăpere, oricât de frumoasă ar fi ea, ar fi o „Casă a lui Dumnezeu”! Am spus, că în creștinism nu există nimic exterior. Această încăpere nu este nimic altceva, decât o încăpere ca toate celelalte, în care au loc anumite întruniri. Această încăpere nu este mai sfântă decât celelalte clădiri. Nu această încăpere este Casa lui Dumnezeu, ci *credincioșii* constituie Casa lui Dumnezeu. Așa cum la Iudei totul era exterior, la început un cort, apoi un Templu, tot așa noi constituim o Casă a lui Dumnezeu *spirituală*. Noi, toți credincioșii împreună, sunt zidiți ca pietre într-o Casă. De ce suntem noi o Casă? Da, de aceasta este legat un gând foarte frumos. La ce servea Casa lui Dumnezeu în Vechiul Testament, Cortul întâlnirii, și mai târziu Templul? Ea servea la aceea, că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său! Acest Dumnezeu mare, pe care »cerurile și cerul cerurilor nu-L pot cuprinde« , așa cum a spus Solomon, Acestui Dumnezeu I-a plăcut să locuiască pe pământ într-o casă materială, într-o casă din scânduri de lemn și învelitori din in. Aceasta putea să fie numai un indiciu simbolic la lucrurile care astăzi sunt prezente pe pământ: o Casă *spirituală* – aceasta sunt credincioșii înșiși. Dumnezeu nu locuiește *la noi*, Dumnezeu locuiește *în noi*, în fiecare credincios personal. 1 Corinteni 3,13 spune, că Adunarea în totalitatea ei este un Templu în care locuiește Dumnezeu, Duhul Sfânt. Dumnezeu locuiește astăzi pe pământ în Adunare. Aceasta este ceva cu totul absolut nou. În Vechiul Testament Dumnezeu nu a locuit *în om*, El a locuit *la* oameni, dar în același timp strict despărțit de oameni înapoia unei perdele. Dar astăzi Dumnezeu locuiește *în* oameni, în Adunare ca întreg, și *în* fiecare credincios în parte. Aceasta este această Casă spirituală.

Dar în Vechiul Testament mai există o a doua „casă”, pe care vreau s-o amintesc, căci ambele aparțin împreună. Prima casă a fost casa lui Moise. Moise a fost constructorul cortului întâlnirii. Dar și fratele lui, Aaron, a avut o casă. Casa lui Aaron, noi știm foarte bine aceasta, erau fiii lui. Familia preoțească a lui Aaron era casa lui Aaron. Ambele case constituie împreună un tablou frumos al Adunării. Moise este un tablou al Domnului Isus ca învățător al poporului lui Dumnezeu, și Aaron este un tablou al Domnului Isus ca Mare preot. Acestea le găsim acum unite în Hristos. Evrei 3,1 îl numește »Apostolul (aceasta înseamnă, Trimisul lui Dumnezeu, așa cum a fost Moise) și Marele Preot (Aaron) al mărturisirii noastre.« Moise și Aaron uniți într-o persoană! Evrei 3,6 arată, că noi suntem acum Casa Fiului lui Dumnezeu, așa cum Moise avea o casă, și Aaron avea o casă. Ce facem noi, atunci când ne strângem laolaltă ca credincioși? Noi dăm expresie pe pământ acestei Case spirituale, în care lucrează Dumnezeu Duhul Sfânt, unde locuiește El. Dar noi venim aici și ca și „casă a lui Aaron”, ca familie preoțească, așa cum găsim în 1 Petru 2: »o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aducem jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos«.

Noi ne strângem aici ca și Casă a lui Dumnezeu, ca credincioși, în care locuiește Dumnezeu. De ce Dumnezeu Și-a făcut locuință pe pământ? De ce Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în trupurile noastre? Pentru ca Duhul Sfânt să ne poată prezenta slava lui Hristos și să ne dea puterea și aptitudinea să laudăm această slavă prin lucrarea preoțească spirituală a noastră! Probabil că acesta este un gând greu de înțeles, dar el este deosebit de important pentru fiecare credincios. Țelul lui Dumnezeu cu credincioșii pe pământ este puțin cunoscut. Întrebă pe creștinii din jurul tău, ce așteaptă Dumnezeu, după părerea lor, de la ei pe pământ. Unul spune, că noi trebuie să fim credincioși în fapte bune. Un altul va spune probabil, că noi trebuie să mărturisim mult despre mântuirea noastră. Dar 1 Tesaloniceni 1 spune, că noi ne-am întors de la idoli, ca să slujim Dumnezeului celui viu și adevărat! Și care este cea mai înaltă slujire, pe care credinciosul o poate face pentru Dumnezeu? Cea mai înaltă slujire este aceeași slujire, care și în Israel a fost cea mai înaltă slujire: slujirea preoțească. Un credincios nu poate pe pământ să facă o slujire mai înaltă decât slujirea preoțească.

La începutul Reformei, unul din gândurile, care a fost descoperit în Scriptură, a fost, că în Biserică nu există nicio clasă de preoți, nicio grupă spirituală, care să stea deasupra mulțimii, ci că toți credincioșii sunt preoți: deci o preoție *generală*. Dar aceasta nu este suficient! Nu este suficient *să ști*, că toți credincioșii sunt preoți! Unde a devenit *vizibil* în protestantism, că într-adevăr toți credincioșii au voie să slujească ca preoți? Da, foarte mulți creștini nici nu știu ce include slujba noastră preoțească! Sarcina preoțească cea mai înaltă este să jertfească. Sarcina preotului în Vechiul Testament era, să aducă jertfe. El aducea aceste jertfe pe altarul care era în curtea din față. Și *odată* pe an marele preot ducea sângele în Locul Preasfânt, prin perdea, până la tronul lui Dumnezeu. Slujire preoțească înseamnă: aducerea de jertfe. Aceasta este și misiunea preoțească a credincioșilor aici pe pământ. Te întreb: unde s-a realizat practic în creștinism, că creștinii aduc jertfe? Este îmbucurător că există multă dăruire pentru jertfă. Mulți creștini sunt gata să-și deschidă portmoneele. Dar aceasta nu este jertfă preoțească! Alții împlinesc textual, ce spune Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie. Dar aceasta nu este în primul rând slujba noastră preoțească. Aici se spune: jertfe *duhovnicești*. Aceasta nu este jertfa trupului nostru în sensul că noi ne-am închinat viața Domnului, ci sunt jertfe *spirituale*. Aceasta este ceva, ce se găsește în inima noastră pentru Dumnezeu și pe care noi îl aducem ca rod al buzelor noastre, jertfele de laudă din Evrei 13.

Aceasta este o chestiune serioasă și importantă! Dumnezeu roagă pe copiii Lui de pe pământ, să practice slujba preoțească. Inimile lor și buzele lor trebuie să aducă jertfe de laudă. Te întreb: unde găsim protestanți, care se strâng nu în primul rând ca să audă ce are Dumnezeu să le spună – oricât de important ar fi aceasta la timpul ei – ci se strâng cu intenția deosebită, să spună ceva lui Dumnezeu, să aducă lui Dumnezeu jertfe de laudă, de mulțumire și de adorare, și să facă slujba preoțească înaintea lui Dumnezeu? Aceasta are cea mai mare importanță. Este har, dacă ai învățat să vezi aceasta și practici cu adevărat slujba preoțească. Pentru aceasta ne strângem

duminica dimineața ca o Casă spirituală, ca să jertfim, ca preoți, lucrarea de tămâiere a adorării aduse de noi.

Jertfe spirituale

Ce jertfe sunt acelea, care se aduc aici? Care este rodul buzelor noastre? Ne strângem aici la un altar în adevăratul sens al cuvântului, un altar exterior, vizibil? Nu, în Iudaism totul era la exterior, așa cum în creștinism totul este spiritual și lăuntric. Se spune, că sunt jertfe *spirituale*. În Vechiul Testament puteai să fi departe de Dumnezeu, să nu fi spiritual, să fi chiar necredincios, dar dacă la exterior se respectau regulile, atunci se putea face această slujbă fără nici un fel de probleme. În creștinism însă aceasta este o chestiune spirituală. Trebuie să fi însuflețit spiritual, ca să poți face o lucrare spirituală. Nu este o slujire caracterizată de lucruri exterioare, ci este o slujire care vine din *inimă*. Jertfele noastre nu sunt cântările, pe care le cântăm. Jertfele sunt ceea ce este în *inima* noastră pentru El. Nu este ceea ce noi rostim cu gura noastră ca mulțumire și laudă, ci numai ceea ce se găsește în adâncul inimii noastre. Desigur este bine, când aceasta iese în afară prin gura noastră. Dar s-ar putea să fie, ca să se rostească lucruri minunate cu gura, în timp ce inima este rece. Slujirea, pe care noi o facem, constă în jertfe care ies dintr-o inimă fierbinte.

De aceea, prieteni dragi, Dumnezeu Însuși Și-a făcut locuința pe pământ, ca să de-a naștere la această slujbă. Dumnezeu Duhul Sfânt a coborât pe pământ. Aceasta este o realitate deosebit de importantă. Dar dacă voi întreba o sută de creștini, de ce Duhul Sfânt Și-a făcut locuința pe pământ, ce răspuns vom primi? Sunt mulți creștini, care nu știu, că Duhul Sfânt astăzi, spre deosebire de Vechiul Testament, locuiește pe pământ. Ei nu văd diferența între lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament și astăzi. În Vechiul Testament Duhul Sfânt *a lucrat* de asemenea pe pământ, este adevărat! Dar Duhul lui Dumnezeu *a locuit* în cer. Acum însă, începând cu ziua cincizecimii, Duhul Sfânt are o locuință pe pământ. El a unit pe credincioși, i-a botezat într-un trup, spune 1 Corinteni 12,13. *Înainte* de acest timp nu a fost așa. Credincioșii erau copiii lui Dumnezeu împărțiați (Ioan 11,52), unii printre păgâni, alții în Israel. Însă a venit Duhul Sfânt și a adunat pe credincioși într-o unitate. În afară de aceasta El a făcut pe credincioși o Casă spirituală, în care El Și-a făcut locuința pe pământ. De ce? Ca să ne povestească despre cer! Domnul Isus spune în evanghelia după Ioan 16, că El va trimite pe Duhul și că Duhul va lua din ce este »al Lui« și ne va face cunoscut. El ne va face cunoscut, cum este Domnul Isus acolo sus în cer și ne va face cunoscut slava Sa, pe care El o are la dreapta lui Dumnezeu (compară Ioan 7,39; 15,26; 16,7,13-15). Aceasta poate Duhul Sfânt să facă, căci în 1 Corinteni 2 se spune, că Duhul cercetează adâncimile lui Dumnezeu. El ne poate face cunoscut, care sunt adâncimile lui Dumnezeu. În același timp acest Duh este și în noi puterea, prin care noi putem să înțelegem aceste lucruri. El nu numai că le vestește, ci El ne dă înțelepciune și pricepere, ca să le înțelegem. Deci, pentru ce Și-a făcut Duhul locuința pe pământ? O, țelul cel mai înalt (probabil că putem să spunem, singurul, căci toate celelalte rezultă din el) este, să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus. Robul lui Avraam a fost trimis, să ia pe Rebeca, mireasa lui Isaac, pentru Isaac din Padan-Haran, și s-o ducă la Isaac. Așa a venit Duhul Sfânt, ca să ne călăuzească prin pustie, și să ne îndrepte mai dinainte privirea spre Mire, spre Hristos. Duhul Sfânt nu a venit pe pământ să se scoată pe Sine în evidență, ci pe Domnul Isus.

De aceea noi suntem așa de mulțumitori, că am primit Duhul lui Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care are pace cu Dumnezeu, are dreptul să știe, că Duhul locuiește în trupul său.

În felul acesta ne strângem noi duminică dimineața, conștienți, că totul a fost înfăptuit, că totul este în ordine. Noi avem dreptul să ne odihnim pe o lucrare înfăptuită, căreia nu trebuie să i se mai adauge nimic. Noi nu trebuie să mai vărsăm sânge și nici să aducem o jertfă de sânge. Aceasta a făcut-o Domnul Isus, și noi avem dreptul să ne amintim de acest fapt. El Însuși este în mijlocul nostru. El este, Cel care în Psalmul 22 spune: »Vreau să Te laud în mijlocul Adunării«.

El este Cel care intonează acolo cântarea de laudă. Îl vedem acolo cu ochii noștri spirituali. El ne-a dat în inimile noastre Duhul Său, pentru ca noi să privim spre El, Cel care este în mijlocul nostru și spune: »Priviți mâinile Mele și coasta Mea. Atunci de la sine se ridică, lucrat de Duhul, *lauda, mulțumirea și adorarea* din inimă.

Acestea sunt trei lucruri diferite. Mulțumirea stă pe primul loc. Mulțumirea este forma cea mai de jos a jertfelor, pe care noi le putem aduce. „A mulțumi” înseamnă că noi suntem mulțumiți cu ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Și aceasta putem s-o facem duminica dimineată. Noi spunem: „Îți mulțumim, Doamne Isuse, pentru tot ce ai făcut la cruce pentru noi, că ai părăsit cerul și ai murit aici pentru noi, și prin aceasta noi suntem împăcați cu Dumnezeu.” Aceasta este mulțumirea. Noi nu vom putea niciodată pe pământ să-I mulțumim în deajuns. Dar lauda merge mai departe. Noi Îi suntem mulțumitori nu numai pentru ce a făcut pentru noi, ci noi Îl admirăm *pe El Însuși* din cauza a ceea ce a făcut pentru noi. Putem spune: „Te laudăm, Doamne Isuse, pentru că ești așa de mare, pentru că ești așa plin de dragoste, așa plin de har, că ai făcut *această* lucrare pentru noi!” Și dacă cu adevărat firea pământească (carnea) nu se amestecă, dacă Duhul primește ocazia deplină să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus, atunci pentru un timp vom uita eul nostru propriu. Atunci vom uita *chiar* și ce am primit, și *chiar* mântuirea noastră. Atunci ochii noștri și inima noastră vor fi îndreptate numai spre slava Lui lăuntrică și personală. Atunci se poate întâmpla, dacă noi suntem cu adevărat așa de aproape de Domnul, că în inimile noastre ia naștere *adorarea*. Atunci nu se spun multe. Din fericire sunt unele momente de tăcere (compară cu 1 Corinteni 14,28). Momente, în care noi stăm în liniște înaintea lui Dumnezeu. Dacă în inimă este prezentă adorarea, atunci nu trebuie vorbit mult. Adorarea este așa de mare, de bogată, aproape că nu se poate exprima prin cuvinte. Când inima este așa de plină de harul Său, și când inima noastră este umplută de dragostea Tatălui, care a dat pe singurul Său preaiubit, chiar să moară, da, atunci inima noastră poate fi umplută cu adorare pentru Dumnezeu și Tatăl Său, care acum este Dumnezeu nostru și Tatăl nostru. Pe El putem să-L admirăm din cauza dragostei Sale și a îndurării Sale față de păcătoși. Toate acestea vrea Duhul să le producă în inima noastră.

Adorarea

Observi tu cât de departe merge aceasta în comparație cu o liturghie planificată, unde totul este scris pe hârtie, unde totul este „programat”, unde Duhul nu mai poate să lucreze *liber*? Tu nu poți citi adorarea ta de pe o foaie de hârtie. Tu nu poți „planifica mai dinainte” cântările tale de adorare și să le faci cunoscut mai dinainte prin proiectarea lor pe pereții bisericii. Adorarea este ceva, pe care numai Duhul lui Dumnezeu poate s-o lucreze și care se naște spontan în inimile noastre. Aceasta are loc, când Domnul Isus îndreaptă inimile spre suferințele sale, spre moartea Sa, spre învierea Sa, da, spre Sine Însuși. De aceea este numai Unul, de care noi suntem dependenți în serviciul divin, nu de rânduielile omenești, ci de Domnul Isus Însuși, care prin Duhul Său ne îndreaptă inimile spre Sine Însuși și spre Tatăl.

În privința aceasta vreau să citesc ceva din evanghelia după Ioan 4,20-24. În acest capitol găsim un principiu de cea mai mare importanță, dacă vrem să corespundem etalonului serviciului divin, pe care Domnul Isus ne-a învățat în Cuvântul Său. Găsim aici istoria femeii samaritence, care pe parcursul discuției întrebă pe Domnul Isus: »Trebuie să ne închinăm pe muntele Gerizim, sau în Ierusalim?« Domnul Isus a putut să răspundă, numai ceea ce era valabil în timpul acela, și anume, că Dumnezeu a dat Ierusalimul ca singurul loc de închinare. Dar după aceea spune: »Dar va veni ceasul, și acum *a și venit*«, căci Eu am venit. Am venit să descopăr, cine este Dumnezeu cu adevărat, și anume: *Tată. Acum* a sosit ceasul, ca Dumnezeu să nu mai fie adorat numai într-un anumit loc geografic, în Ierusalim. Când Dumnezeu nu a fost încă desăvârșit revelat și a existat numai o slujire exterioară, atunci a existat și un loc exterior al slujbei divine, cetatea Ierusalim. Capitolul 12 din cartea Deuteronom spune despre acest loc, încă necunoscut în timpul acela, că israeliții trebuiau să-și aducă acolo toate jertfele lor. Acolo

trebuiau să-și facă slujba lor exterioară. Însă acum vedem aici pe Fiul lui Dumnezeu, și El este întrebat, unde trebuie să aibă loc adorarea. El știa, cine era Dumnezeu, căci El a fost din veșnicie la sânul Tatălui. El a fost singurul, care a fost din veșnicie subiectul dragostei Tatălui și al sentimentelor Duhului Sfânt. El a venit din nemijlocita prezență înaintea Tatălui, ca să facă cunoscut, cine era Dumnezeu. Dumnezeu este în adâncul ființei Lui „Tatăl”. Dumnezeu dorește să fie numit de noi „Ava, Tată”. Așa se exprimă duhul înfierii.

La aceasta aparține faptul, că Dumnezeu nu mai vrea să I se slujească în chip exterior, limitat. Aceasta era într-adevăr posibil în Vechiul Testament. Dar Scriptura însăși spune, că cele vechi erau numai o umbră a realității, care urma să vină. În epistola către Coloseni capitolul 2 scrie, că acum, când a venit Hristos, tablourile, umbrele, au fost înlocuite de realitate. Dar unde se vede aceasta în creștinătate? Planul de bază în serviciile divine din bisericile protestante este bazat pe sistemul iudaic, și anume, este bazat pe ceea ce stă scris în Vechiul Testament. Felul în care se slujea lui Dumnezeu, chiar din primul secol al creștinismului, era iudaic. Apostolul Pavel, și alți apostoli, au atenționat în privința aceasta în scrisorile lor adresate Galatenilor, Colosenilor, Evreilor; și *cu toate acestea* s-a revenit în primele secole al creștinismului la această formă iudaică a serviciului divin. De ce? Deoarece carnea (firea pământească) dorește totdeauna după ceva vizibil, după ceva, care este înaintea ochilor, pe care să-l vedem și să-l apucăm cu mâna. Carnea este sensibilă la lucrurile exterioare: biserici frumoase, ținută de ceremonie, muzică frumoasă, liturghii frumoase. Dar dacă privim la aceste lucruri exterioare, și nu la ce este *spiritual*, atunci ratăm adevărul creștinismului. De aceea este mai bine să ai o încăpere, care să fie pe cât posibil de simplă, fără nicio împodobire inutilă, unde inimile nu sunt distrase, ci sunt îndreptate numai spre El. Căci totul este spiritual! De aceea spune Domnul Isus: »Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă *astfel* de închinători dorește Tatăl«!

Tatăl caută deja de 2000 de ani oameni, care I se închină în duh și în adevăr. Unde se mai găsește o astfel de închinare (adorare)? Imaginează-ți, că noi duminica, așa cum fac mulți creștini dragi, am cânta numai Psalmi! Ar primi atunci Tatăl adorarea care I se cuvine? În Psalmi, de exemplu, nu se găsește niciunde, că Dumnezeu este „Ava, Tată” pentru fiecare credincios personal. Aceasta nici nu era posibil, căci Dumnezeu a fost revelat ca Tată abia în Domnul Isus. El era Fiul Tatălui, numai El cunoștea din veșnicie inima Tatălui. În Vechiul Testament Dumnezeu a dat poporului Său cuvinte corespunzătoare, ca să-I slujească și să-L laude. »Tot ce are suflare, să laude pe Domnul«, spune Psalmul 150. Înțelesul acestor cuvinte putea în timpul acela să fie numai atât cunoscut, cât Dumnezeu era revelat. Dumnezeu S-a revelat ca Cel Atotputernic, Cel Preaînalt, și așa mai departe, dar niciodată ca un Tată plin de dragoste, al cărui copil sunt eu. Noi cunoaștem pe Dumnezeu în felul acesta abia după ce El a fost deplin revelat prin Fiul și prin Duhul. În Vechiul Testament Dumnezeu putea să spună numai comparativ; »Cum se îndură un Tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El« (Psalmul 103,13). Dar aceasta este numai o comparație. Dumnezeu nu este în sens biblic Tatăl meu, Dumnezeu este *cu adevărat* Tatăl meu. El nu m-a adoptat ca și copil, ci eu sunt copilul Lui prin naștere. Eu am dreptul să mă numesc copil al lui Dumnezeu, deoarece am avut dreptul să cred în Domnul Isus și pentru că sunt născut din Dumnezeu; așa spune evanghelia după Ioan, capitolul 1. Pe baza nașterii din nou, Dumnezeu a devenit tatăl meu. Așa trebuie eu să mă închin Lui. Eu trebuie să mă închin Lui în duh și adevăr. „În duh” înseamnă: în chip spiritual, în opoziție cu toate lucrurile exterioare, care erau prezente în serviciile divine din Vechiul Testament. Dumnezeu nu mai vrea acum să I se slujească cu lucruri exterioare. În Vechiul Testament erau, de exemplu, instrumente muzicale, care însoțeau slujba. »Lăudați-L cu instrumente cu coarde, cu harfa și alăuta«, acesta era felul în care poporul lui Dumnezeu slujea în timpul acela lui Dumnezeu. Acum se slujește lui Dumnezeu în chip spiritual, numai cu inima. De aceea nu avem o anumită clasă de „preoți”, care să trebuiască să conducă străngerile laolaltă. O organizație spirituală în întrunirile creștine este pur iudaică și nu este în concordanță cu poziția noastră ca preoție sfântă, care aduce jertfe spirituale. *Toți* credincioșii sunt preoți! Dumnezeu nu

cere astăzi nicio organizație bisericească sau liturghie. Și acestea sunt vechi-testamentale. În Vechiul Testament slujba era scrisă cuvânt cu cuvânt. De aceea 2 Corinteni 3 spune că era o slujbă a literei. Și litera omoară, duhul însă dă viață.

Dumnezeu trebuie adorat în adevăr, în concordanță cu adevărul deplin revelat, pe care Dumnezeu l-a descoperit în chip desăvârșit în Domnul Isus și mai târziu prin »Duhul adevărului«, așa cum Îl numește Ioan 15. Ce trist este, că mulți creștini se așează pe treapta revelării lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dumnezeu S-a revelat mult mai mult în Domnul Isus. El S-a revelat ca Tată, și de aceea El vrea să fie adorat de copiii lui ca tată, nu de un popor care adoră un Duh aflat înapoia unei perdele. Ah, ce minunat ar fi, dacă mai mulți creștini ar înțelege, că perdeaua a fost cu adevărat sfâșiată. Noi nu trebuie să așteptăm, așa cum făcea poporul Israel, până când marele preot se reîntoarce din Locul Preasfânt, ca să știm, dacă sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Noi avem voie să vestim moartea Domnului la altarul din pustie, acesta este Masa Domnului (vezi Maleahi 1 și 1 Corinteni 10). Noi suntem preoți, dar noi avem voie să facem ceva, ce nu putea să facă niciun preot din Vechiul Testament, și anume, să intrăm în Locul Preasfânt. Jertfele de laudă, care se înalță în inimile noastre, atunci când admirăm marea jertfă a Domnului Isus, putem să le ducem prin perdea în Locul Preasfânt, căci perdeaua este sfâșiată. Noi avem voie să ne apropiem de tronul harului, care se află în Locul Preasfânt, la chivotul legământului, acesta este Domnul Isus, care acum stă la dreapta lui Dumnezeu pe scaunul Său de domnie. Acolo, *înaintea* acestui scaun de domnie al lui Dumnezeu, avem voie să venim cu jertfele noastre de laudă și de mulțumire. Ce minune a harului! Domnul Isus a deschis acest drum prin perdea, aceasta este Trupul Său de carne (Evrei 10,19). Să intrăm prin El. El a pregătit drumul prin sângele Său, care acum este pe capacul ispășirii. Lucrarea de împăcare este terminată. Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut. Capacul ispășirii nu mai este acum un scaun de judecată al lui Dumnezeu cu executorii judecării așezați pe el, heruvimii, ci este un scaun de har.

Rugăciunile

Și pe parcursul săptămânii, în timpul orelor noastre de rugăciune, avem voie să ne apropiem de acest scaun de har (Evrei 4). Noi nu trebuie să ne oprim la altarul tămâierii, ci avem voie să intrăm prin perdea la scaunul de har din Locul Preasfânt. Ca credincioși noi avem dreptul să aducem în comun nevoile noastre înaintea scaunului harului, ca să primim îndurare și să găsim har la vreme de nevoie. Ce scaun minunat! Ce har, că noi avem voie să intrăm și să ne apropiem pe drumul pe care Domnul Isus Însuși l-a deschis, și în puterea Duhului Sfânt, care Și-a făcut locuință pe pământ în noi, ca să ne vestească despre Hristos și să facă inimile noastre să ardă pentru El! Desigur, nu numai atunci când suntem adunați aici, ci în orice moment al vieții noastre.

Slujirea în Cuvânt

În această încăpere are loc duminica după masa o întrunire. În 1 Corinteni 14,15-16 citim, că în Adunarea din Corint, exact așa ca și în această încăpere, se aduceau laude și mulțumiri. Corinteni cunoșteau un serviciu divin, în care ei aduceau Domnului laudă și mulțumire. Dar ei cunoșteau și un alt fel de strângere laolaltă, când ei nu aduceau ceva lui Dumnezeu, ci unde primeau ceva. Citim aceasta în versetul 26: »Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o talmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.« Psalmii, despre care se vorbește aici, nu sunt Psalmii Vechiului Testament. Cuvântul „Psalm” înseamnă „o cântare de laudă”. Propunerea de cântări nu era făcută de *un păstor*, care trebuia să conducă totul. Nu, *unul* avea un Psalm, *altul* avea o învățătură (deci o expunere din Cuvânt), *un altul* vorbea într-o limbă străină; aceasta avea loc în timpul acela, în care Duhul Sfânt putea să-Și desfășoare în mod deosebit în Adunare puterea și

energia. În ceea ce privește această vorbire în limbi, vedem în acest capitol, că în străngerile laolaltă ale Adunării era îngrădită, deoarece ea este o mărturie exclusiv pentru cei necredincioși. Deci acest dar nu avea un loc direct în străngerile laolaltă ale credincioșilor. Alți aveau o descoperire, sau alta. Descoperiri noi nu mai primim astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să mai adăugăm descoperiri. Apostolul Pavel scrie în Coloseni 1,25, că el a întregit Cuvântul lui Dumnezeu. Ultima descoperire, și anume, taina Adunării, Dumnezeu ne-a făcut-o cunoscut prin apostolul Pavel, și prin aceasta Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să ne mai așteptăm la descoperiri noi în mijlocul nostru.

»Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.« Deci în Adunarea din Corint existau proroci. Ce este un proroc, găsim foarte clar în versetul 3, căci acolo se spune: »Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere.« Cuvântul „a proroci” înseamnă de fapt: vorbire în numele sau din apropierea lui Dumnezeu. Și aceasta ne amintește de 1 Petru 4,11: »Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.« Cuvintele noastre trebuie să fie așa fel, ca ele să vină prin puterea Duhului direct de la Dumnezeu Însuși ca și „oracole ale lui Dumnezeu”, acestea sunt cuvinte, care într-o anumită situație, în anumite împrejurări își găsesc aplicarea lor deosebită. Așa vorbesc prorocii, deci frații, care au primit de la Domnul un dar, ca să ne facă cunoscut, ce vrea Domnul să ne spună într-un anumit moment deosebit. Ei vorbesc din apropierea Domnului cuvintele prin care noi suntem îmbărbătați (aceasta înseamnă: zidiți, consolidați în adevăr), prin care noi suntem atenționați (când sunt prezente slăbiciuni, sau este prezent răul, sau sunt greșeli) și prin care suntem mângâiați (dacă suntem întristați).

Când suntem strânși ca Adunare, și sunt prezenți probabil patru, cinci sau mai mulți profeți, căroră Domnul le-a dat harul să zidească, să sfătuiască și să mângâie în Adunare, crezi tu că unul sau altul din profeți știe cu ce trebuie zidit, muștră sau mângâiat? De unde să știe ei, care sunt cuvintele necesare pentru zidire și muștrare? Probabil că sunt greșeli, care au rămas ascunse, păcate, despre care nimeni nu știe nimic. Și cu toate acestea trebuie vorbit despre ele! Căci un proroc vorbește din apropierea lui Dumnezeu cuvintele, de care oricine are nevoie. Cine știe ceva despre necazurile ascunse, pe care mulți credincioși le au? Noi nu știm cine trebuie mângâiat și cum trebuie mângâiat. De aceea este necesar, ca frații, care vorbesc, să nu se gândească acasă: „Despre ce temă interesantă aș putea să vorbesc eu astăzi?” Sau: „Ce ar putea să fie spre zidire, muștrare și mângâiere?” Un frate nu știe aceasta, deoarece el nu cunoaște necazurile și nevoile Adunării. În afară de aceasta, niciunul din profeți nu știe mai dinainte, dacă tocmai el va fi folosit în această după masă, să facă lucrarea. De unde ar putea el să știe? În funcție de situație, Domnul Însuși Își va alege uneltele. Domnul va decide cine dintre proroci să vorbească mai întâi. Probabil chiar doi sau trei, dar nu mai mulți. Ascultătorii nu vor putea să asculte mai mulți, și să primească ce se spune. Dar doi sau trei, aceasta ar fi cel mai bine, pentru ca fiecare să primească ce este al lui.

Așa stau frații și surorile duminică după masa împreună. Toți frații și surorile, dacă au o stare spirituală bună, vor fi în rugăciune înaintea Domnului. Ei roagă pe Domnul, ca El să scoată pe fratele, sau pe frații, pe care El vrea să-l folosească ca unealtă a Sa în această oră, ca să le slujească. Ei roagă pe Domnul, ca El facă cunoscut textul din Cuvântul Său, care să fie citit, și care este cel mai potrivit, ca să-i zidească, să-i muștre și să-i mângâie: „Mângâie, învață, hrănește, îngrijește, dă fiecăruia de aici, ce are nevoie”, cântăm noi într-o cântare. Atunci unui frate îi va deveni clar, dacă Domnul vrea să-l folosească. Lui îi va deveni clar, despre care text trebuie să spună ceva. Dar *ce* trebuie să spună din textul acela, el nu știe încă. Cum ar putea el să știe, căci numai Domnul știe. Dacă acest frate este obișnuit, ca în viața lui zilnică, de luni și până sâmbătă, să se pună sub călăuzirea Duhului, atunci nici duminica nu va fi așa de greu, să se pună sub călăuzirea Duhului, așa că Duhul poate să-i facă clar, *ce* să spună. El nu poate cuvintele, pe care Domnul le va da în momentul *acela*, că le citească de pe hârtie, care au fost scrise ieri, sau anul trecut! Ceea ce Domnul dă, dă acum și aici! El lucrează prin Duhul în inimă. Tocmai

aceasta este importanța deosebită a coborârii Duhului pe pământ. Niciodată nu putem să prețuim suficient darul Duhului Sfânt. El vrea să călăuzească pe credincioși în străngerile lor laolaltă.

Postfață

Am încercat, să schițez pe scurt străngerile laolaltă care au loc în această încăpere, unde se stâng aceia care sunt numiți „Adunare”. Așa sunt ei *numiți*, da: dar în realitate ei nu sunt nimic altceva, decât numai o parte a Adunării propriu-zise din această localitate. Ei nu sunt mai buni sau mai evlavioși decât restul credincioșilor, și ei au același Dumnezeu și aceeași Biblie, ca și ceilalți creștini. Faptul că ei se strâng într-o încăpere deosebită, nu are loc din cauză, că ei se consideră mai buni decât ceilalți, sau pentru că ei au descoperiri deosebite. Motivul este, că ei doresc cu toată simplitatea să fie ascultători de cuvintele spuse odinioară de apostoli. Ei fac aceasta, deoarece ei vor să fie acolo, unde Domnul Isus după promisiunea Lui a spus că va fi în mijloc: acolo, unde ei vor fi adunați în Numele Lui, unde ei se supun autorității acestui Nume. Acolo ei Îl recunosc ca gazdă a Mesei Sale, acolo ei urmează (cu toată slăbiciunea) călăuzirea Duhului Său. Acolo ei admit cu toată bucuria pe toți copiii lui Dumnezeu, fără să pună condiții sectante; dar totodată, acolo ei se țin, cu o teamă sfântă, despărțiți de necredincioși, de ce este rău, de ce lezează pe Hristos în onoarea Sa, și de exteriorizările cărnii (firii pământești) religioase. Ei înșiși eșuează deseori în privința acestor lucruri, dar ei sunt ultimii, care nu consimt acestora. În inima lor este dorința, potrivit cu lumina pe care o au și în puterea Duhului lui Dumnezeu, să se strângă numai în jurul Domnului Isus și să aibă părășia minunată cu El și cu Tatăl, la care au fost aleși înainte de vecii *toți* creștinii adevărați.